

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ;

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ... δρ. 8,—
Ἑξάμηνος... > 4,50
Τρίμηνος... > 2,50

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

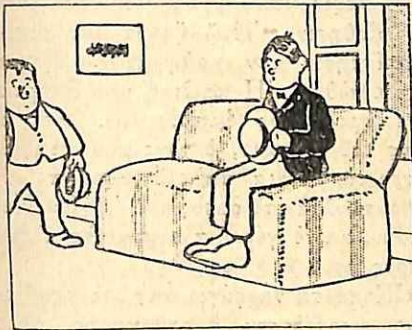
Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

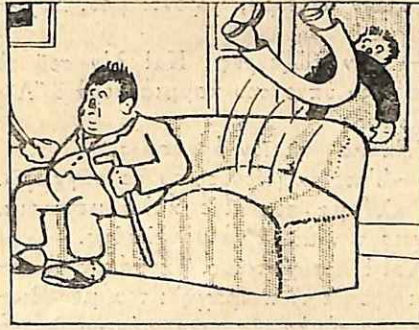
Ἐν Ἀθῆναις, 6 Μαρτίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 14

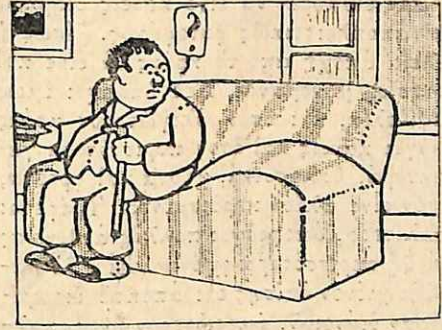
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΤΙΘΑΛΑΜΟΝ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΥ

— "Ένας μόνο εἶνε πού κάθεται καὶ περιμένει σειρά. Τί καλά !..."

— "Ἄς καθήσωμε καὶ μεῖς. (Μπαράφ !)
Φθάνει νὰ μὴν ἀργήσῃ !.."

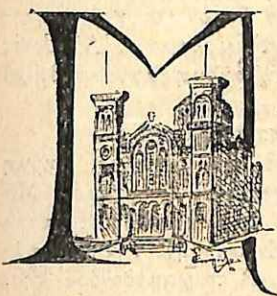

(Στορεφόμενος ἔφαρκα καὶ μὴ βλέπων κανένα.)—Μπα ! τί ἔγινε αὐτός ; !..

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΙΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΘΑΥΡΙΟΝ, —
σᾶς γράφω τὸ
Σάββατον τῆς
Τυρινῆς. — ἄρ-
χίζει ἡ Μεγά-
λη Σαρακοστή.
Δὲν εἶνε βέ-
βαια ἀνάγκη
νὰ σᾶς τὸ ὁ-
πενθυμίσω ! Τὸ
γνωρίζετε τό-

σον καλά ! Καὶ σᾶς φθάνει ἡ λύπη πού
αἰσθάνεσθε διότι τελειώνει γρήγορα —
ἔπως ὅλα τὰ καλά πράγματα εἰς τὸν
κόσμον, — ἡ ἐποχὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς
διασκέδασεως, τῆς πρόγας καὶ τῆς
μάσκας, ἡ τρελλὴ Ἀποκρῆ !... Ἀλλ'
εἶνε ἄρά γε καλὸν πρᾶγμα ἡ Σαρακο-
στή πού τὴν διαδέχεται ; ... Δὲν τὸ πι-
στεύω ! Νὰ ἰδῆτε τί γρήγορα πού θὰ
τελειώσῃ καὶ αὕτη, καὶ ἂς τὴν λέγουν
Μεγάλην, καὶ ἂς ἔχῃ ἐξ ὁλοκλήρους
ἐβδομάδας, ἐργασίμους, κοπιώδεις, σχε-
δὸν χωρὶς ἑορτάς, χωρὶς ἀργίαν, χωρὶς
διασκέδασιν ! Νὰ ἰδῆτε, σᾶς λέγω, τί

γρήγορα πού θὰ τελειώσῃ ! Καὶ διὰ νὰ
τελειώσῃ καὶ αὕτη γρήγορα, σημαίνει
ὅτι εἶνε καλὸν πρᾶγμα...

Ἐγὼ τουλάχιστον, καὶ σᾶς παρακα-
λῶ νὰ μὲ πιστεύσετε, τὴν προτιμῶ καὶ
ἀπὸ τὴν Ἀποκρῆν, τὴν προτιμῶ καὶ
ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν. Διὰ πολλοὺς
λόγους καὶ σπουδαίους. Πρῶτον διότι
συμπίπτει μετὰ τὴν Ἀνοιξιν, μετὰ τὸν ὁ-
ραϊὸν Μάρτην, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν πα-
ροιμίαν δὲν λείπει ποτὲ ἀπὸ τὴν Σαρα-
κοστήν, καὶ μετὰ τὸν θαυμάσιον Ἀπρί-
λιν ὁ ὁποῖος συμπεριλαμβάνεται συνή-
θως κατὰ τὸ ἥμισυ. Δεύτερον διότι ἡ
Σαρακοστή εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας
καὶ τῆς προσευχῆς, πράγματα καὶ τὰ
δύο πού μοῦ ἀρέσουν, καὶ ἔχω τὴν ἰδέαν
ὅτι ὠφελοῦν τοὺς ἀνθρώπους, μικροὺς
καὶ μεγάλους, σώματα καὶ ψυχάς, πε-
ρισσότερον ἀπὸ τὴν ἀργίαν, τὴν μαζιλα-
ροπόλεμον καὶ τὴν διασκέδασιν... Καί τρί-
τον διότι ἡ Σαρακοστή εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς
Νηστείας, μιᾶς καταναγκαστικῆς «φυτο-
φαγίας», ἡ ὁποία, καθὼς γνωρίζετε,
ἐνομάζεται καὶ «ἀνθρωπιστικὴ διαίτα».

Σᾶς ἀρέσουν τὰ σαρακοστιανὰ ; Ἐγὼ
τὰ λατρεύω. Καὶ προπάντων τὰ θαλασ-
σινὰ. Τί ὀρεκτικὰ πού εἶνε, τί νόστιμα,
τί εὐδὴ !... Οἱ ἀχινοί, τὰ μύδια, τὰ
στρείδια, τὰ χάβαρα, οἱ πίννες, οἱ γα-

ρίδες !.. Περὰς 'τε ὑπὸ τὴν Ἀγοράν,
μὴν ἡμέραν «πασχαλιάς» ὅταν τὰ σφά-
για εἶνε κρεμασμένα εἰς τὰ τοιγγέλια,
καὶ τὰ ἐντόσθια εἰς τὰ τραπέζια, καὶ
τὰ αἵματα εἰς τὸ πεζοδόριον, διὰ νὰ
φρίξτε καὶ νὰ ἡδιστέ ! Περὰς 'τε αὐ-
ριον ἢ μεθαύριον, ὅταν ἡ Ἀγορὰ ὅλη θὰ
εὐωδιάζῃ ἀπὸ τὰ θαλασσινὰ, διὰ νὰ ζω-
γονηθῇτε καὶ νὰ γαλαλιάσετε !.. Αὕτη,
στοχάζομαι, εἶνε πολὺ μεγάλη διαφορὰ !

Ἐτυχε ποτὲ νὰ παρευρεθῇτε εἰς ἰχθυο-
πωλεῖον, ὅταν φθάνῃ καὶ ἀνοίγεται τὸ
κιβώτιον μετὰ τὰ θαλασσινὰ ; Σᾶς βεβαιῶ
ὅτι εἶνε ἀπλάουσες, ποίησις, ἡδονή. Τώρα
μετὰ τὴν μεγάλην ταχύτητα τῆς συγκοι-
νωσίας, τὰ ψάρια, τὰ ὀστρακόδερμα καὶ
τὰ μαλάκια, φθάνουν εἰς τὰς Ἀθήνας
ζωντανά. Κατήντησε νὰ τὰ εὐρίσκωμεν
ἐδῶ φρεσκότερα παρὰ εἰς αὐτὰ τὰ πα-
ράλια ! Ἐρχονται πολλάκις μετὰ πάγον,
ἀλλὰ καὶ μετὰ φύκια, μετὰ θάλασσαν, με-
τὰ ἰώδιον... Τί ποικιλία, τί χρώματα, τί
σχήματα, τί ἱριδώσεις καὶ τί εὐδία !
Εἶνε κάτι τόσο θαυμάσιον καὶ τόσο...
ὀρεκτικόν ! Ἀδύνατον νὰ μὴν ὁμολογήσῃ
κανεὶς ὅτι μαζὶ μετὰ τὰ προϊόντα τῆς γῆς,
τὰ φυτὰ καὶ τοὺς καρπούς, — ἄλλα χρώ-
ματα ἐδῶ καὶ ἄλλα εὐδία, — αὕτη εἶνε
ἡ ἀληθὴς, ἡ φυσικὴ, ἡ μόνη τροφὴ τοῦ
ἀνθρώπου.

Και όσοι ακόμη δεν κρατούν αυστηρώς τὰς νηστείας, τώρα τὴν Σαρακοστήν τρώγουν κρέας ὀλιγώτερον. Εἰς ὅλα τὰ τραπέζια, αἱ φυτικά τροφαὶ μὲ τὰς τόσας τῶν ποικιλίας, τὰ γαλακτερά καὶ τὰ θαλασσινά, εἶνε ἀφθονώτερα. Ἀφίνω τώρα ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τηροῦν τὰς διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα, καὶ νηστεύουν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν. Εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε ὀλιγώτεροι, εἰς τὰς μικρὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία περισσότεροι. Ἀδιάφορον. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι ὅλοι ἐπωφελοῦνται τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ ποικίλουν ὀλίγον, νὰ βελτιώσουν ἂν θέλετε τὴν διαίτην των, νὰ τὴν κάμουν πλέον ἀνθρωπιστικὴν, περιορίζοντες τὸ κρέας, τοῦ ὁποῦ ἡ κατάχρησις καὶ ἀνθυγιεινὴ εἶνε, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην εὐαισθησίαν δὲν προάγει τόσο πολὺ.

Δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς διαρκῶς καὶ ἀποκλειστικῶς φυτοφάγος. Ἴσως ἡ τελεία ἀποχὴ ἀπὸ τὸ κρέας νὰ εἶνε καὶ ἀνοησία, μονομανία. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία, ὅτι ὅσον ὀλιγώτερον κρέας τρώγει κανεὶς καὶ ὅσον περισσότερα γαλακτερά, θαλασσινά, χόρτα καὶ φρούτα, τόσο εἶνε πλέον κερδισμένος. Τρέφεται καλλίτερα, ἀποφεύγει πολλὰς ἀσθενείας καὶ ζῇ περισσότερα χρόνια. Εἶνε δὲ παρατηρημένον ἐπίσης ὅτι ἀποκτὰ διαυγαστέραν διάνοιαν, ἡμερώτερον ἦθος, καλλιτέρας διαθέσεις, εὐγενέστερα αἰσθήματα. Εἴμπορεῖ ἐπομένως νὰ ἀναδειχθῇ χρησιμώτερος εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν του.

Πολὺ ἡ ὀλίγον, τώρα τὴν Σαρακοστήν ὅλοι σχεδὸν οἱ ἄνθρωποι γίνονται φυτοφάγοι. Ἡ ἀνθρωπιστικὴ διαίτα ἐπικρατεῖ. Καὶ ὁ λόγος αὗτός, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ποὺ σὰς εἶπα, μὲ κάμνει νὰ γαπῶ τὴν Σαρακοστήν. Δὲν ἤξεύρω ὅμως ἂν σὰς ἐπεισα, ὥστε νὰ παρηγορηθῇτε καὶ σεῖς ὀλίγον διὰ τὸ ταχὺ τέλος τῆς Ἀποκριᾶς...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑἰΣΩΠΟΝ

Ο ΣΚΥΛΟΔΑΓΚΑΣΜΕΝΟΣ

Κάποιον ἐδάγκασ' ἕνας σκύλος
Κ' ἐζήτησε νάβῃ γι' αὐτόν.
Τέλος τοῦ λέει ἕνας τοῦ φίλος
Μὲ τρόπο συμπονετικόν:
— Γὰρ νὰ γλυτώσῃς τὴ ζωὴ σου,
Σὲ συμβουλεύω τὴν πληγὴν σου
Καλὰ-καλὰ σὰν τὴν στήνῃς,
Μὲ τὸ αἷμά της ψομὶ νάλειψῃς.
Καὶ νὰν το φάῃ δόσ' τοῦ σκύλου...

Μὰ ἐκεῖνος λέει τότε τοῦ φίλου
Γελῶντας: «—Ὅ, τι λὲς ἂν κάνω,
Τοῦ χωριοῦ οἱ σκύλοι θὰ μὲ νοιώσουν,
Ὅλοι μαζί θὰ μὲ δαγκώσουν,
Καὶ σπαρταγμένους θὰ ποθῶναι!...
Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὁρμήναια;
Δὲν παύει ἡ γκρίνια μὲ τὴ γκρίνια!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΟΥ Αἰ-ΝΙΚΟΛΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος* ἴδε σελίδα 112).

— Ποιὰ εἶνε τὰ πουλιά τοῦ Ἀϊ-Νικόλα, γέροντα;

— Αὐτὰ ποὺ ἔρχονται νὰ βοσκῇσιν στὸ βουνὸ τοῦ μοναστηριοῦ. Ὁ Ἀγιὸς ἐπίτηδες τὰ στέλλει νὰ καθαρίσουν τὰ δένδρα τοῦ βουνοῦ ἀπὸ τὰς κάμπιες, ἀπὸ τὰ σκουλήκια καὶ ἀπὸ τὰ ἔντομα ποὺ βλάπτουν. Καὶ τὰ καμμένα τὰ πουλάκια ἔρχονται, μᾶς κελαῖδουν, μᾶς δουλεύουν, καὶ εὐρίσκονται ὥσάν ἐσὲ κακὰ παιδιὰ νὰ τὰ πιάνουν καὶ νὰ τὰ σκοτώνουν!

— Νὰ τὰ σκοτώνουν!...

Ἡ λέξις ἐκτύπησε πολὺ ἄσχημα στὸ αὐτὸ μου. Ἐδάκρυσα ἀμέσως καὶ μὲ παράπονο εἶπα:

— Δὲν τῶξευνα, γέροντά μου. Συγνώρεσέ με!

— Δὲν τῶξευρες; Καὶ δὲν σοῦ τὸ εἶπε στὸν ὕπνο σου καμμιὰ φορά ὁ Ἀϊ-Νικόλας;

Ἐκαμα σημεῖον ἀρνήσεως.

— Τότε ἐκ μέρους τοῦ σὲ συγχωρῶ. Τὸ κλάμμα σου εἶνε καλὴ μετάνοια. Ἐχεις τὴν ἄδεια νὰ μεταλάβῃς.

Καὶ ὁ πνευματικὸς, σκεπάσας τὸ κεφάλι μου μὲ τὸ πετραχήλι του, μοῦ ἐδιόδασε τὴν εὐχὴν τῆς συγχωρήσεως διὰ νὰ μεταλάβω.

Γ.

Ἐπέρασαν χρόνια πολλὰ καί, ἀντὶ τοῦ ὄνειρό μου, ἕνας ἄλλος Ἀγιὸς μοῦ τὸ εἶπε στὸν ὕπνο μου.

Ἦμουν στὴ Γερμανία, ἐκδρομὴ ἐστὶ Τάραντ, δεκατέσσαρα χιλιόμετρα μακρὰν τῆς Δρέσδης. Τρεῖς δασωμένοι λόφοι τριγυρίζουν τὸ Τάραντ καὶ ἐνώνονται εἰς μίαν κορυφὴν, ὅπου ὑπάρχουν τὰ ἐρείπια παλαιοῦ μεσαιωνικοῦ μεγάρου. Τὸ δάσος αὐτὸ δὲν ὠμοιάζει τὰ ἄλλα γερμανικά δάση. Σὰν νὰ ἦσαν τὰ δένδρα τοῦ ὁμοῖα, κατὰ γραμμὴν. Ἀσπρες πλάκες ἐστὶ καθένα ἔγραφαν λατινικὰ τὸ ὄνομά του, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐνόησα ὅτι τὸ δάσος ἀνήκειν εἰς τὸ δασονομικὸν σχολεῖον.

Πράγματι. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δάσους, γηραλέος καθηγητῆς, μὲ ἕνα μεγάλο γυριστὸ μπαστοῦνι, κάτασπρα ντυμένος καὶ κατακόκκινος, ὠμιλοῦσεν εἰς ἀρκετοὺς μαθητὰς ποὺ τὸν ἠκολούθουν. Ἐπλησίασα τότε καὶ ἐγὼ ν' ἀκούσω τὴν διδασκαλίαν. Ὁ καθηγητῆς ἐξηγοῦσε πόσον εὐεργετικὰ εἶνε τὰ δάση, ποὺ προκαλοῦν τὰς βροχὰς καὶ κάμνουν τὸ κλίμα δροσερώτερον, ὑγιεινότερον. Καὶ ἔλεγε:

«Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν αὐτοὺς τοὺς εὐεργέτας μας καὶ νὰ λατρεύωμεν τὰ ἄνθη, τὰ δάση. Νὰ καμαρώνουμε τὸ κλωνί, ὅταν φυλλώνεται καὶ ὅταν ἀνθίζει. Καὶ νὰ περιποιούμεθα τὰ μικρὰ πουλιά ποὺ ἔστειλε

ὁ Θεὸς δι' αὐτά, νὰ τὰ καθαρίζουν καὶ νὰ τὰ στολίζουν. Ὡσὰν ν' ἀπόδλεπε εἰς τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τί ἀχαριστία!

«Ἐταξίδευνα πέρυσιν εἰς τὴν Ἀνατολήν... Ὀλίγον μακρὰν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἶνε ἕνα χαριτωμένο νησί, ἡ Πρίγκηπος... Φαντάζεσθε τί τὴν ἀποβάθρα τοῦ νησιοῦ νὰ ἔχη ἐμπρός του σωροὺς μικροπούλιζ! Τὰ ἐπωλοῦσε σκοτωμένα ἐμπρός εἰς τὴν Ἀστυνομίαν! Θυμωμένος τότε ρώτησα κάποιον:

«—Ποῦ τὰ ἐσκότωσαν τόσα πουλιά;
«Κ' ἐκεῖνος μὲ ἀπάθεια μεγάλη μοῦ ἀπήντησε:

«—Τάπιασαν μὲ ἰξόδεργα ἐστὸ βουνό.

«—Ὡ, τοὺς κακούργους! ἐξεστὸμισα...»

Ἡ λέξις κακοῦργος μοῦ ἐπροξένησεν αἰσθησίν. Ἐνῶ ἤκουα μὲ τόσην εὐχαρίστησιν τὸν καθηγητὴν, ἔξαφνα ἀπεσβολώθην. Ἡ παιδική μου ἁμαρτία ἤλθε πρόσφατος ἐμπρός μου. Ἀπὸ τὸ δάσος τοῦ Τάραντ, ὁ νοῦς μου ἐταξίδευσεν εἰς χρόνια παλαιά, τότε ποῦ ἔπιανὰ πουλιά ἐστὸ δάσος τοῦ Ἀγίου Νικόλαου, καὶ ὁ γέρων πνευματικὸς ἦλθεν ἐμπρός μου.

«Ἐσπευσα νὰ φύγω ἀπὸ τὸ νησί ἐκεῖνο, προσέθεσεν ὁ καθηγητῆς, ὅπου οἱ ἄνθρωποι μὲ τέτοια ἀπάθεια σκοτώνουν τοὺς εὐεργέτας των.»

Δ.

Δὲν ἐτόλμησα πλέον νὰ παρακολουθῶ τοῦ καθηγητοῦ τὴν συνοδείαν. Ἐμεινα βυθισμένος εἰς σκέψεις. Ἀπὸ μακρὰν ἔδλεπα μόνον, ὅτι ὁ καθηγητῆς συνῆλθε ἀπὸ τὸν θυμὸν του καὶ ἐξηκολούθει ἡσυχὰ τὸ μάθημα. Ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἀντηχοῦσαν ἀκόμη κατάκαρδα αἱ λέξεις του:

—Ὡ, τοὺς κακούργους!

Ἐκλαψά τότε καὶ μεγάλως, ἀκόμη μιὰ φορά, δι' ἐκεῖνο τὸ ἁμάρτημα. Μὰ τώρα πλέον μὲ βαθεῖα γνῶσις τί κακὸ εἶχα κάμῃ... Ἐνθυμήθην τὴν κατωφύρεϊα τοῦ βουνοῦ μὲ τὰ χαμῆδενδρά της, ἐνθυμήθην τὴν «Γλῶσσαν», ἐνθυμήθην καὶ τὰ ἰξόδεργά μου. Τὸ ἀερογιάλι τοῦ Ἀγίου Νικόλαου καὶ ἡ ἐξομολόγησίς μου ἐκείνη ἐστάθη ζωηρὰ καὶ συγκινητικὴ στὴ φαντασίᾳ μου. Σὰν νὰ ἦτο ἐκείνη ἡ ὥρα, ποῦ ὁ γέροντας πνευματικὸς μὲ τὸν Σταυρὸ καὶ μὲ τὸ Εὐαγγέλιόν μοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ εἰξέυρω τὴν ἁμαρτίαν ποῦ κάμεις...δὲν σοῦ τὸ εἶπε στὸν ὕπνο σου καμμιὰ φορά ὁ Ἀϊ-Νικόλας;

—Μοῦ τὸ εἶπε βέβαια. Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τόσα, τόσα χρόνια!

[Διασκευὴ ἀπὸ τὸ νέον βιβλίον «Εἰκόνες Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν» τοῦ κ. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ]

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ κινδύνους, ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος, φέρων μίαν σπουδαίαν ἐπιστολὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος πρὸς τὸν στρατάρχην Μυράτ, κατορθώνει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν Λίντς καὶ νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν Γαλλικῶν προφυλακῶν. Εἰς τοῦτο τὸν ἐβοήθησε ἀπολυθὼς ὁ πρῶτος κύριός του, ὁ γέρων βασιλεὺς τῶν Βοημῶν Βοδόγ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀφίει τώρα μόνον καὶ ἐξαφανίζεται μὲ τὴν ἐλπίδα δι' ὃν Τιάρκος θὰ προστατευθῇ ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ ἄλλος προστάτης του, ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς, γάλλος λοχαγός, κρατεῖται εἰς τὸ Λίντς ἀιχμάλωτος τῶν Αὐστριακῶν. Οἱ Γάλλοι στρατιῶται, βλέποντες τὸν μικρὸν καβάλλα εἰς τὸν γαῖδαρόν του Καρλὴν καὶ ἀκολουθούμενον ὑπὸ τῆς γίδας του Λέας, ἤρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ τὸν περιπαίζον.

—Ἐσὺ ἰσχυρίζεσαι, τὸν ἠρώτησαν, ὅτι εἶσαι ταχυδρόμος τοῦ Αὐτοκράτορος;
—Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσυχῶς ὁ μικρὸς βοημὸς, ἐγὼ εἰμαι.

Ἐκρήξεις γελῶτων καὶ σαρκασμῶν ὑπεδέχθη αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν.

—Ἐ, κύρ ταχυδρόμε! ἀνεφώνησεν εἰς λοχίας' πῶς ταξιδεύεις χωρὶς τὴν παραμάναν σου;

—Φαίνεται πῶς ὁ Κοντοδεκανέας ἐκίνητοποίησε τώρα καὶ τὸ Νηπιαγωγεῖο! εἶπεν ἕνας ἄλλος.

—Ὅχι καλὲ, προσέθεσε τρίτος στρατιώτης, δὲν βλέπετε ποῦ ἔρχεται ἐδῶ νὰ τακίσῃ τὸν ἐχθρὸ μὲ τὸ γαῖδαρό του καὶ μὲ τὴ γίδα του;

Ὁ Τιάρκος ἐπερίμενεν ἀταράχως νὰ περάσῃ ἡ θύελλα τῶν σαρκασμῶν, καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Ὁδηγήσατέ με εἰς τὸν στρατάρχην Μυράτ, (*) γιατί ἔχω στὴν τσέπη μου γράμμα τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος γι' αὐτόν.

Ἡ διαβεβαίωσις αὕτη καὶ ἡ ἀταραξία τοῦ παιδιοῦ ἔκαμιν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ κυττάζονται.

—Καὶ ὅμως, ποῖος ξέρει μὴν εἶνε ἀλήθεια; ἐσυλλογίσθη ὁ ἀξιωματικὸς. Διὰ νὰ τοὺς πείσῃ τελείως, ὁ μικρὸς βοημὸς ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸν πολυτίμον φάκελλον καὶ δείξας αὐτὸν μακρόθεν, ἐφώνασε:

—Ἐμπρὸς λοιπόν! κάμτε γρήγορα! Ἐνα γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος δὲν πρέπει νὰ ῥάγῃ!

Ὁ ἀξιωματικὸς, ἂν καὶ ἀμφιβάλλων ἀκόμη περὶ τῆς γνησιότητος τοῦ παραδόξου ἐκείνου ἀγγελιαφόρου, ἀλλὰ μὴ θέλων νὰ ἔχη καμμιάν εὐθύνην, διέταξε νὰ ὀδηγήσιν τὸν μικρὸν εἰς τὸ ἀρχηγεῖον, καὶ μετὰ τοῦτο ἐξηκολούθησεν

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 109.

ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς του κλίνης τὸν διακοπέντα ὕπνον του.

Ἐνας στρατιώτης ἔπιασε τὸν Καρλὴν ἀπὸ τὸν χαλινόν. Ἡ Λέα ἠκολούθει πάντοτε, καὶ ἀπὸ φυλακείου εἰς φυλακεῖον ἐφθασαν οὕτω μέχρι τοῦ ἀρχηγείου.

Ἡ εἰδησις ὅτι ἐφθασε ταχυδρόμος διεδόθη εἰς ὅλον τὸ στράτευμα, καὶ ἔως νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα διὰ νὰ υπάγουν νὰ ἐξυπνήσουν τὸν Μυράτ, ὁ Τιάρκος καὶ οἱ σύντροφοί του, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ὑπαρχηγού, περιεκυκλώθησαν ἀπὸ περιέργους.

Οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς, φαιδροὶ διὰ τὸ ἐπεισώδιον, τὸ ὅποῖον διέκοπτε τὴν μονοτονίαν τῆς καθημερινῆς ζωῆς των, προσεπάθησαν νὰ κάμουν τὸν Τιάρκον νὰ ὀμιλήσῃ ἄλλ' οὗτος δὲν ἠθέλησε νὰ εἶπῃ λέξιν προτοῦ παρουσιασθῇ εἰς τὸν στρατάρχην. Ἀλλῶς τὸ ἦτο κατακουρασμένος, καὶ ἐξαπλωθεὶς εἰς μίαν κλίνην τῆς σκηνῆς, ἀπεκοιμήθη βαθέως.

Αἱ σάλπιγγες, αἱ ὁποῖαι ἤχησαν τὸ ἐωθινόν, τὸν ἀφύπνισαν ἀπὸ τὸν βαρύν, δίωρον ὕπνον του. Ἐντελῶς ξεκουρασμένος, ἀνεπήδησεν εὐθύμως, ζωηρὸς, καὶ ἀνύψων τὸ παραπέτασμα, τὸ ὅποῖον ἔκλειε τὴν σκηνήν.

Ὡραία φθινοπωρινὴ ἡμέρα προεμηνύετο. Ὁ ἥλιος ἐδῶ μὲν, ἄνωθεν τῶν λόφων οἱ ὅποιοι ἐδέσποζον τοῦ στρατοπέδου, διέτρύπα νικηφόρος τὰ σύννεφα ἐκεῖ δὲ ἀπερρόφα ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ὀμίχλην, τὴν συσσωρευμένην εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλάδος. Ὁ ποταμός, ἀθέατος πρὶν, ἐφαίνετο τώρα στιλπνὸς ὡς ταινία ἀργυρᾶ. Καὶ εἰς ὅλην τὴν ἀτιμωσφαιραν ἐπλανᾶτο ροδινὸς φῶς. Μεγάλος μάγος αὐτὸς ὁ ἥλιος! Μ' ἐν μόνον ἀκτινοβολήμα, ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου χρυσῆς, μεταμορφώνει ἐν τοπίον καὶ μεταβάλλει τὰς διαθέσεις μας.

Ὁ μικρὸς βοημὸς ὑφίστατο τὴν εὐεργετικὴν του ἐπίδρασιν. Ἡ ἰλαρὰ ἐκείνη πρωΐα, ἡ διαδεχομένη τὴν ἀγωνιώδη νύκτα, τὴν ὁποίαν διήλθεν, ἀνεξωγόνει ἐντὸς του τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐλπίδα.

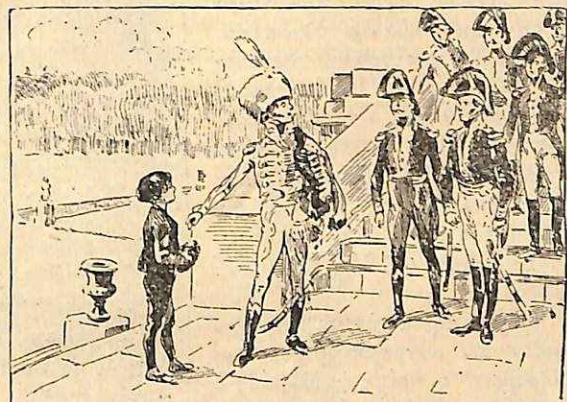
Ἐντὸς ὀλίγου θὰ παρουσιάζετο ἐνώπιον τοῦ γάλλου στρατάρχου καὶ θὰ ἐδέχετο τὰ συγχαρητήριά του. Μήπως δὲν ἔφερεν ἐπάνω του, ὡς φυλακτὸν πολῦτιμον καὶ θαυματουργόν, τὴν ἰδιόχειρον ἐπιστολὴν τοῦ Ναπολέοντος;

Γύρω του ἦτο ὅλη ἡ ζωηρὰ καὶ εὐθυμὸς κίνησις τοῦ ἀφύπνιζομένου στρατοπέδου. Αἱ σάλπιγγες ἤχουν καὶ οἱ στρατιῶται διήρχοντο, ἄλλοι εὐθυτενεῖς, μὲ πλήρη στολὴν καὶ ἐπλισμόν, μεταβαίνοντες νὰ ἀναλάβουν φρουράν, ἄλλοι ἀτμημέλητοι, ξεκούμωτοι, ἄδοντες φαιδρῶς. Οἱ οὐσσάροι ὠδήγουν τοὺς ἵππους

των εἰς τὸ πότισμα. Παραπέρα, ὅμιλος ἀκροβολιστῶν μὲ τὰ στήθη γυμνά ἐνιπτοντο, γελῶντες ὡς παιδιὰ καὶ σφενδονίζοντες ἐναντίον ἀλλήλων ὀλοκλήρους κάδους ψυχροῦ ὕδατος, ἐνῶ οἱ γηραιοὶ λοχίαὶ ἔκαμναν τὴν πολὺπλοκον «τουαλέταν» τῶν μακρῶν των μυστάκων.

Ὁ Τιάρκος, βλέπων τὰ μαῦρά του πόδια καὶ τὰ φορέματά του τὰ λερωμένα ἀπὸ τοὺς περιπάτους ἐπὶ τῶν στεγῶν καὶ τὰς περιπετείας τῆς νυκτός, ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ συγυρισθῇ καὶ αὐτὸς ὀλίγον πρὶν παρουσιασθῇ εἰς τὸν στρατάρχην.

Ἐπροχώρησε λοιπὸν πρὸς τοὺς νιπτομένους στρατιώτας καὶ τοῖς ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ πλυθῇ μαζί των. Αὐτοὶ τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν εὐχαρίστως καὶ μάλιστα προσεφέρθησαν νὰ τὸν βοηθήσουν. Μήπως δὲν ἰσχυρίζετο ὅτι εἶνε ταχυδρόμος τοῦ Ναπολέοντος;...Δὲν ἤξευραν ποῖος νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῇ (*)

«Κύριοι, τὸ παιδί αὐτὸ θὰ προδεύσῃ πολὺ...»
(Σελὶς 120, στ. γ')

ἄλλος τοῦ ἐδάνεισε τὴν βούρτσαν του, ἄλλος τοῦ ἐγυάλισε τὰ σκονισμένα παπούτσιά του, ἄλλος τοῦ ἐκτένισε τὰ σγουρὰ μαλλιά του... Μετ' ὀλίγον, ὁ μικρὸς βοημὸς, καθαρὸς, γυαλιστερός, ἦτο ἐτοιμὸς νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον οἰοῦδῇποτε!

Καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας ὑπασπιστῆς ἦλθε καὶ τὸν ἐζήτησεν ἐκ μέρους τοῦ στρατάρχου. Ἐξεκίνησεν ὁ Τιάρκος, ἱππεύων ὑπερηφάνως τὸν Καρλὴν καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Λέας. Τὰ δύο ζῶα, χορτασμένα ἀπὸ τοὺς φλοιούς καὶ τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα ἀφθόνηες τοῖς εἶχον προσφέρει οἱ στρατιῶται, ἦσαν ἐπίσης εὐδιάθετα. Ὁ Καρλὴς ἐκάλαψε φιλοτίμως διὰ νὰ μὲν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἵππου τοῦ ὑπασπιστοῦ. Ἡ Λέα κάθε τόσο ἐμεινε ὀπίσω, ἀνεργιχάτο εἰς τοὺς ὄχθους τοῦ δρόμου καὶ ἔτρωγε κανένα χόρτον ἔπειτα πάλιν ἐφθανε τρέχουσα τοὺς δύο ἱππεῖς...

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 110.

Ο στρατάρχης Μυράτ.

Ο στρατάρχης ήτο ἐγκατεστημένος ὀλίγα μίλλια μακρὰν τοῦ στρατοπέδου, εἰς κορυφὴν πύργου κείμενον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως, πλησίον τῆς γεφύρας τοῦ Θαδῶρ. Εἶχεν ἐκλέξῃ τὴν θέσιν ἐκείνην διότι ἡμποροῦσεν ἀπὸ τὴν κατοικίαν του νὰ ἐπιβλέπῃ νυχθημερὶν τοὺς ἐχθρούς, τοὺς στρατοπεδευμένους εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ, καὶ νὰ προεισμάξῃ τὴν διάβασιν τῆς γεφύρας ἐκείνης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐνωθῇ μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος, τὰ ὁποῖα θὰ ἐφθάναν διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης.

Ο στρατάρχης Μυράτ ήτο ὥρατος ἀξιωματικός, λατρεῦν τὰς λαμπράς καὶ ἐπιδεικτικὰς στολὰς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐφοροῦσεν ἕνα σπένσερ γεμάτων κεντήματα καὶ σειρήνια χρυσᾶ, ἕνα κόλμπαχ εἰς τὸ κεφάλι μὲ λευκὴν γιγαντιαίον λοφίον, καὶ, ἀφελῶς ριμμένην εἰς τοὺς ὤμους, μίαν πολύντιμον γούναν ἀπὸ κυανῆν ἀλόπεκα.

Ἀρκεῖ ἡ περιγραφή τῆς στολῆς του, διὰ νὰ δείξῃ πόσον εἶχε μεταβληθῇ ὁ πρῶν ἐπαναστάτης, ὁ υἱὸς ἐνὸς ἀπλοῦ γεωπόνου, — ὁ ὁποῖος μάλιστα εἶχεν ἀλλάξῃ καὶ τὸν ὀνόματά του ἀπὸ Marat εἰς Murat, — ἀφότου ἔγινε γαμβρὸς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ὅταν τῷ ἀνήγγειλαν τὴν ἄφιξιν τοῦ αυτοκρατορικοῦ ταχυδρόμου, ὁ πρίγκιψ Μυράτ, ὁ ὁποῖος ἐπεθεώρει ἵππους ἀπὸ τὴν ταρατσαν τοῦ πύργου του, διέταξε :

— Φέрте τον !

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξὴν τοῦ μέλλοντος βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ὅταν εἶδεν ἕνα παιδί ἐπάνω εἰς ἕνα γαϊδάρον, καὶ μίαν γίδαν νὰ τοὺς ἀκολουθῇ ! Ἦρχισε νὰ γελά θορυβῶδῶς, ὅλοι δὲ οἱ περιστοιχίζοντες αὐτὸν ἀξιωματικοὶ τὸν ἐμιμήθησαν. Ὁ Τιάρκος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ λαμπρὰ στολὴ τοῦ στρατάρχου, ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν γαϊδάρον του καὶ ἐστάθη ἔμπρὸς τοῦ εὐθυτενὸς καὶ ἀκίνητος.

Συγκρατήσας ἐν τούτοις τὴν ἱλαρότητά του, ὁ στρατάρχης ἠρώτησεν :

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι, μικρέ ;

— Ἀπὸ τὸ Μπραουνάου, κύριε στρατάρχα.

— Κ' ἐπέρασες τὸ αὐστριακὸν στρατόπεδον ;

— Φυσικά, ἀφοῦ μὲ βλέπετε ἐδῶ.

Ὁ πρίγκιψ ἐκύτταξε τοὺς ἀξιωματικούς του καὶ ἐξηκολούθησε τὰς ἐρωτήσεις του μὲ ὕφος ἐνοθαρρυντικώτερον.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι φέρεις ἐπιστολὴν

τοῦ Αὐτοκράτορος... εἶνε ἀλήθεια ;

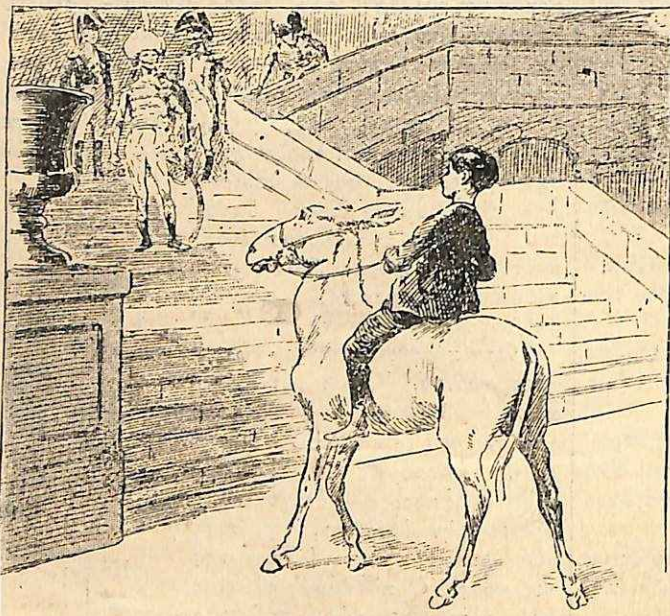
Ὁ Τιάρκος ἠρεύνησεν εἰς τὴν τσέπην του, ἐβγάλε πρῶτα μίαν σβούραν, ἕνα σπάγον, ἕνα σουγιᾶν, — πράγματα, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἀπεχωρίζετο, — καὶ τέλος τὴν πολύντιμον φάκελλον, ὀλίγον ζωωμένον, ὀλίγον λερωμένον, ἀλλ' ἀνέπαρον. Τείνων δὲ αὐτὸν πρὸς τὸν στρατάρχην, εἶπεν ἀπλῶς :

— Ἰδοὺ !

Ὁ Μυράτ, λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγνώρισε μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα τὸ γράμμα τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Μπα ! μπα ! ἐψιθύριζεν ἀποσφραγίζων τὴν φάκελλον· εἶνε λοιπὸν σοβαρόν ;

— Ἀρα ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐλαβοῦς σιωπῆς τοῦ ἐπι-

«Ὁ πρίγκιψ ἤρχισε νὰ γελά θορυβῶδῶς...» (Σ. 120, στ. α'.)

τελείου του, ἐκύτταξε τὸ παιδίον μ' ἐνδιαφέρον.

— Πῶς, τὸ ἠρώτησε, μοῦ φέρνεις ἐσὺ αὐτὸ τὸ γράμμα ἀντὶ τοῦ λοχαγοῦ Κορμᾶ ;

— Γιατί ὁ λοχαγὸς ἔμεινε φυλακισμένος εἰς τὸ Λίντε.

Καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατάρχου, ὁ Τιάρκος διηγήθη ἕλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀποστολῆς· πῶς ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Μπραουνάου μετρηφισμένοι εἰς Ἀτσιγγάνους, πῶς συνελήφθησαν εἰς τὸ πανδοχεῖον, πῶς ὁ μικρὸς κατῳρώθησε νάρπαξ, τὸ γράμμα καὶ νὰ φύγῃ διὰ τῆς καπνοδόχου, πῶς ἐπέερασε τὸν ποταμὸν μὲ βάρκαν, πῶς ἐξεγέλασε τοὺς φρουρούς.

Πιστὸς ὅμως εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ ἔδωκε, ὁ μικρὸς δὲν εἶπεν οὔτε λέξιν περὶ τοῦ Βοδῶγ καὶ τῆς συνδρομῆς του.

Ὁ δὲ στρατάρχης, ἀκούσας τὴν ἐκπληκτικὴν διήγησιν τῶν ἄθλων, τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἐπιτελέσῃ ἐν παιδίον τό-

σῶ μικρόν, δὲν ἀπέκρυψε τὴν θαυμασμόν του.

— Μικρέ, τῷ εἶπεν, ἐφέρθης ὡς ἤρως !

Ἐπειτα, δίδων εἰς τὸν Τιάρκον ὡς εἰς μέγαλον τὴν χεῖρα του, τὴν παρουσίασε διὰ θεατρικῆς χειρονομίας πρὸς τὸ ἐπιτελεῖν του.

— Κύριοι, εἶπε, τὸ παιδί αὐτὸ θὰ προσδεύσῃ πολὺ, διότι ἀπέδειξε θάρρος, ψυχραιμίαν καὶ ἱκανότητα, τὴν ὁποίαν ὀλίγοι ἄνδρες ἔχουν. Χάρης εἰς τὸν μικρόν αὐτόν, οἱ στρατιῶταί μας θὰ εὐρίσκονται αὐρίον σῶσι [καὶ ἀδλαβεῖς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βιέννης !

Μετὰ τὸ ἐγκώμιον τοῦ στρατάρχου, κανεὶς πλέον δὲν ἐτόλμησε νὰ μειδιάσῃ καὶ νὰ εἰρωνευθῇ. Ὅλοι ἀπεναντίας ἐπλησίασαν τὸν Τιάρκον διὰ νὰ τὸν συγχαροῦν, νὰ τῷ σφίξουν τὸ χεῖρ, νὰ τῷ προσφέρουν ὅ,τι ἤθελε...

Ὁ Τιάρκος ήτο κάπως στενωχωρημένος διὰ τὰ ἐγκώμια ἐκείνα, τὰ ὁποῖα, — τὸ συνηθισμένον, — δὲν τῷ ἤξιζαν καθ' ὁλοκληρίαν, ἀφοῦ, χωρὶς τὴν συνδρομὴν τοῦ Βοδῶγ, δὲν θὰ ἐφερεν ἴσως εἰς πέρας τὸ δύσκολον ἐγχείρημα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ! Ὁρφεῖλε νὰ ὑπακούῃ εἰς ὅλα τὰν κύριόν του !

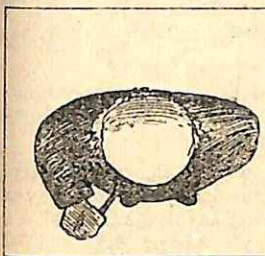
Ὡς μαθητὴς δεχόμενος μετριοφρόνως τὰ συγχαρητήρια τοῦ λοχαγοῦ τοῦ διὰ μίαν ἐκθεσιν ἰδῶν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμαν οἱ γονεῖς του, ὁ μικρὸς βοημὸς ἀπεκρίνε ο ὅσον ἡμποροῦσε καλλίτερα εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς ὥραίους καὶ λαμπροστολίστους ἀξιωματικούς.

Ἀλλ' ὁ πρίγκιψ Μυράτ, κατόπιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ναπολέοντος, εἶχε σπουδαίας ἀποφάσεις νὰ λάβῃ. Ἐνεπιστεύθη λοιπὸν τὸν Τιάρκον εἰς τὸν ὑπασπιστὴν του, εἰπὼν εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ μικρὸς ἀνῆκε τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν οἶκόν του, — συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ζώων του, — μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἡνοῦντο μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ Ναπολέοντος καὶ θὰ πελευθέρωναν τὸν λοχαγὸν Κορμᾶν.

Διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ δι' ὅλα τὸν στρατάρχην καὶ νὰ κάμῃ καὶ τὸν Καρλὴν νὰ συμμετέξῃ τοῦ θριάμβου του, ὁ μικρὸς βοημὸς [τὸν διέταξε νὰ σταθῇ ὅρθιος εἰς τὰ πισινὰ πόδια καὶ νὰ χαίρῃ τὴν ἐντιμὸν ἐμψυγυρίν. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Καρλὴς ὑπῆκουσε προθυμότατα.

Ὁ νέος ἄθλος τοῦ μικροῦ ταχυδρόμου ἐπροκάλεσε μέγαν ἐνθουσιασμόν· καὶ οἱ παρευρισκόμενοι στρατιῶται ἀπήγαγον τὸν Τιάρκον καὶ τὸν γαϊδάρον του ἐν θριάμβῳ.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

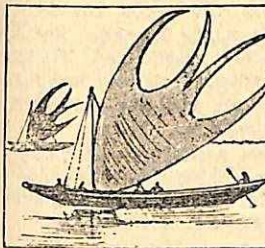
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ**Διασκεδαστική φωτογραφία.**

Εἰμπορεῖτε νὰ μαντεύσετε τί παριστάνει αὐτὴ ἡ εἰκὼν ; Ἀδύνατον, ἐὰν δὲν σᾶς τὸ εἰποῦν. Λοιπὸν, παριστάνει ἕνα φαλακρὸν κύριον μετ' ἐμπαστοῦνί του, φωτογραφημένον ἀπὸ ὕψηλὰ μὲ τὴν μηχανὴν τῆς φωτογράφου-περιστερᾶς, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐγγωρίσαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον ! Τώρα ποῦ τὸ ξεῦρετε... τὸ βλέπετε καλᾶ.

Λευκὸς ἀσπάλαξ.

οἱ ὁποῖοι εἶνε σπανιώτατοι.

Ὁ λευκὸς ἀσπάλαξ, τὸν ὁποῖον παριστάνει ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν, συνελήφθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς ἕν κτήμα πλησίον τοῦ Κλήβεδων.

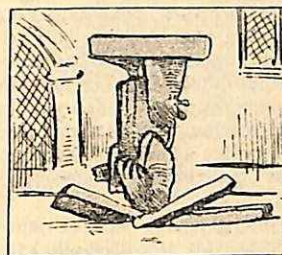
Παράδοξα ἱστία.

ἔχουν τὸ παράδοξον σχῆμα ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Μακρόθεν τὰ πλοίαρία αὐτὰ φαίνονται ὡς γιγαντιαῖα πτηνὰ, ὀλισθαίνοντα παιγνιωδῶς ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Γενειοφόρον βρέφος.

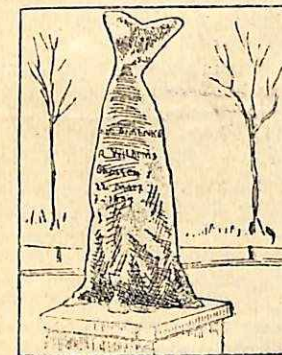
φέρει μακρὰν γενειάδα, ἡ μᾶλλον ὑπογένειον ! Ἡ δημοσιευμένη εἰκὼν εἶνε ἀντιγραμμένη ἀπὸ φωτογραφίαν τοῦ τε-

ρατώδους βρέφους, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν εἶνε μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον, διότι καὶ ἄλλα πολλὰ ἀναφέρει ἡ τερατολογία μὲ τὸσον πρῶτους τριχώσεις.

Σεισμοῦ ἀποτελέσματα.

καὶ ἐστάθη ἀνάποδα, μὲ τὸ κεφάλι, εἰς τὸ μέσον τοῦ καθολικοῦ, ὅπου ἔκτοτε μένει.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι, μολονότι μαρμαρίνον, τὸ ἀγαλμα ἐπεσεν ἀπὸ ὕψος τριῶν περίπου μέτρων χωρὶς νὰ πάθῃ καμμίαν σχεδὸν βλάβην. Μόνον τὸ ἕνα τοῦ χεῖρ ἐσπασε.

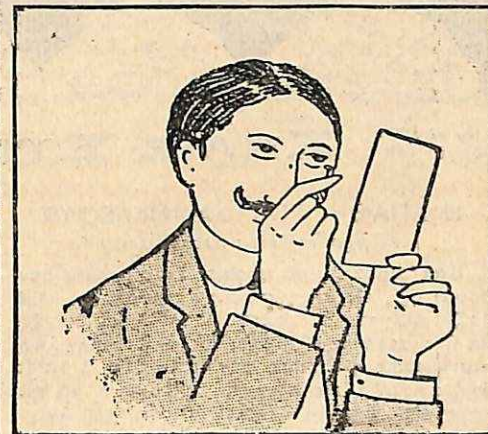
Πρὸς τιμὴν ἐνὸς Αὐτοκράτορος.

μὴν τοῦ Γουλιέλμου Α' Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας καὶ βασιλέως τῆς Πρωσίας. Ὁ ἰχθύς αὐτὸς ἔχει μήκος δώδεκα ποδῶν, ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς, τὴν ὁποίαν δὲν κατῳρώσαν νάνευρον.

Ὀπτικὸν πείραμα.

Λάβετε ἕν ἐπισκεπτήριον ἢ ἄλλο χαρτί ὅμοιον, κάμετέ του μίαν μικρὰν τρύπην καὶ κρατήσατέ το πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Μὲ τὸ ἄλλο χεῖρ λάβετε μίαν καρφίτσαν καὶ κρατήσατέ τὴν μετὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ σας καὶ τῆς τρύπας τοῦ χαρτίου, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ μέτρου ἀπὸ τὸν ὀφθαλμόν. Θὰ τὴν ἰδῆτε ἀνάποδα, δηλαδὴ μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω !

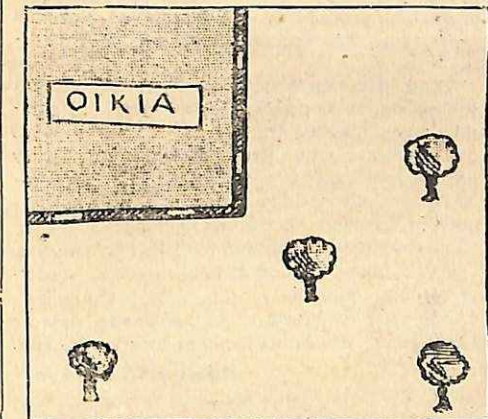
Νὰ μὴ σᾶς ἀπελπίσῃ ἡ πρώτη δοκιμὴ. Νὰ ἐπιμείνετε ἕως νὰ τὸ ἐπιτύχετε, καὶ θὰ ἐκπλαγῆτε πολὺ. Τὸ ὅπτι-

κὴν αὐτὸ πείραμα εἶνε τὸ περιεργότερον ἐξ ὅσων ἐδημοσιεύσαμεν ἕως τώρα.

Πρόβλημα.

Γεωργὸς τις ἀποθανὼν ἀφῆκεν εἰς τοὺς τέσσαρας υἱούς του τὴν οἰκίαν του μετὰ τοῦ συνεχομένου ἀγροῦ καὶ παρήγγειλε, τὴν μὲν οἰκίαν νὰ ἔχουν ἀπὸ κοινοῦ, τὸν δὲ ἀγρὸν νὰ διαιρέσουν εἰς τέσσαρα ἀκριβῶς ἴσα καὶ ἕμοια μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων νὰ περιλαμβάνῃ ἀπὸ ἕν δένδρον. Πῶς θὰ γίνῃ ἡ διανομή ;

Ὁ πρῶτος τῶν ἀγοραστῶν, ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ τὴν ὀρθὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας (ὁδὸς Εὐριπίδου, 38) θὰ λαμβάνῃ τὴν Διάπλαιν ἐπὶ ἑξ μηνῶν δωρεάν.

Λύσεις τῶν Μαγικῶν Εἰκόνων τῶν φυλλαδίων 12 καὶ 13.

Τὸ παιδίον σχηματίζεται ἐκ τῶν κατακειμένων δεξιᾶ ριζῶν, ξύλων καὶ λίθων, φαίνεται δὲ ἂν ἀνατραπῇ ἡ εἰκὼν, ὥστε ἡ ἄνω πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Οἱ πόδες του ἀποτελοῦνται ἀπὸ μέρος δύο κορμῶν.

Ἡ μορφή τοῦ νυκτοκλέπτου ὑπάρχει ὀπισθεν τοῦ κυρ-Ζαχαρία, ἐπὶ τῆς μαύρης σκιᾶς· φαίνεται δὲ μὲ ὀλίγην προσοχὴν, χωρὶς νάντιστραφῇ ἡ εἰκὼν.

